

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιὰκόσα και χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ και λεπτά.

Ὀκτώβρης, ἑκτ' ἡμέρα,
κι' Ἀγχίαλος δευτέρα.

Ἐπτὰ μετρῶ και χίλια,
λαγοὶ μὲ πετραχήλια.

**Λοιπὸν ἀπὸ τὸν Νέον Φαληρεά
φθάνει κι' ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν παρέα.**

Καλοκαῖρι και χειμῶνας,
ὑπνος μέσα σὲ λαμῶνας
και ξεπαγιασμένη μούρη.

Π.—Ἦλθες ἀπὸ τὸ Φάληρο :

Φ.— Βλέπεις πῶς ἦλθα, βῶδι,
κι' ἀρώματα μου πλημμυροῦν τὴν ὄσφρησιν εὐώδη.

Και καθένας ἀπορεῖ
πῶς ὅστων κόσμον εὐμοιρεῖ
κάθε ξεστρωτο γαῖδοῦρι.

Τὸ βάσανο τῆς ἐξοχῆς
τελείωσε και' φέτο,
και' στὰς Ἀθήνας εὐτυχῆς
γυρίζω, Ριγκολέτο.

Π.— Τῆς γνωστῆς φιλοσοφίας μὴ μοῦ ψάλλῃς, παπαγάλο.

Φ.— Ξέρω τοῦτα ποῦ σοῦ λέω πῶς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,

Νέοι τῆς ζωῆς ἀγῶνες,
ἔρχονται ξανά χειμῶνες
παγωμένοι, βροχεροί,
και τοῦ πόκερ οἱ καιροί.

παρὰ μόνον σαχλαμάραις
και τοῦ δρόμου κουταμάραις,
ὅμως πρέπει νὰ στὰ λέω κάθε χρόνο μιὰ φορά
νὰ τὰ ξέρῃς, μασκαρά,
και τὸν βίον νὰ ρυθμίζῃς ὅπως πρέπει και συμφῶνως
μὲ τὰ καύματα τοῦ θεοῦς και τὰ ψύχη τοῦ χειμῶνος.

Πάνε βράδια στῆς ἐξέδραις, ταραντέλαις, τραγουδίστραις,
ἐρχονται ξανά συνάχια κι' ἱμφλουέντζαις και χιονίστραις.

Π.— Συναχωμένος ἔρχεσαι, καὶ μένε Φασουλῆ.

Φ.— Πσᾶ ποσού...

Π.— Μὲ τῆς υγιείας σου...

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἐπιστρέφουν ταλαράδες
κι' ἄλλα πρόσωπα γνωστά,
κι' ἄρχισαν κι' οἱ καστανάδες
νὰ φωνάζουν τὰ βραστά.

Π.— Σ' ὠφέλησε τὸ Φάληρο κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι.

Φ.— Μ' ἐτόνωσε πραγματικῶς τὸ καθαρό τᾶγέρι,
μὰ πρέπει κι' ἐκ τῆς ἐξοχῆς νὰ ἔρχεσαι μὲ συνάχι
και μ' ἐνα κάπως ἐλαφρὸ ρευματισμὸ στὴ ράχη.

Ὁ καθένας θὰ κρυώνει,
κάθε γέρος θὰ μουνιάζῃ,
στῆς ὀκτῶ θὰ ξημερώνῃ
και στῆς πέντε θὰ βραδεύαζῃ.

Π.— Τόσον καιρὸ πῶς πέρασες στὸ Φάληρο, Βαρόνε :

Φ.— Εἰς τὰ Ξενοδοχεῖα τοῦ μετροῦσα πόσοι τρῶνε.

Ἄλλο και τοῦτο βάσανο ὅστων κόσμον τὸν ἱφάμε,
ἀκόμη και στὴν ἐξοχὴ νὰ θέλωμε νὰ φάμε.

Ἐφυγε τὸ καλοκαῖρι,
κι' ὅπως βλέπεις, χασομέρη,
ἡ ζωὴ και σοῦ κι' ἡμῶν
εἶναι θέρος και χειμῶν.

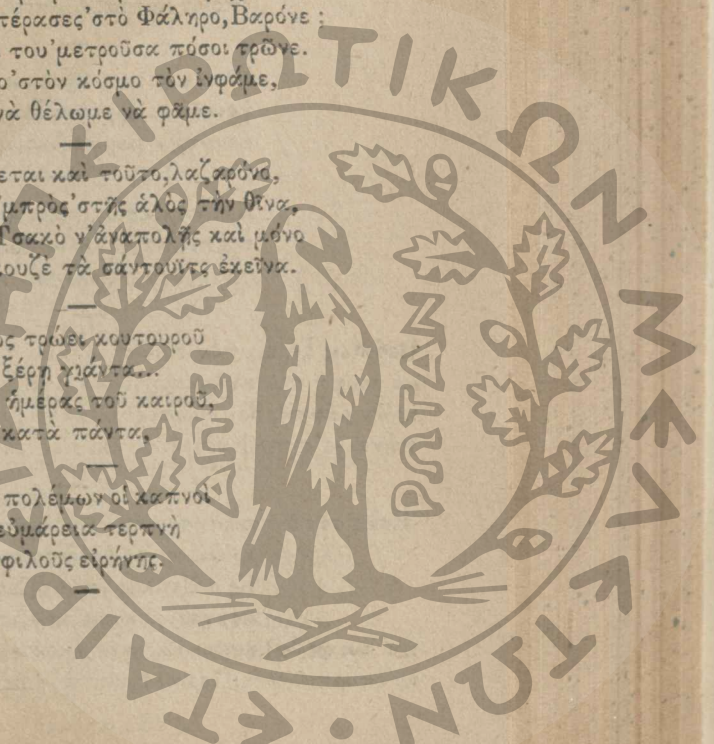
Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται και τοῦτο, λαζαρόνα,
νὰ τρῶς διπλάσιο φαγὶ μπρὸς στῆς ἄλως τὴν θίνα,
κι' ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Τσακὸ νὰ γὰνπολῆς και μόνο
τοῦ κύρ' Ἀλέκου τοῦ Σκουζέ τὰ σάντουιτς εἰσείνα.

Τὶ περίεργον και τοῦτο !.. δύο μόνον ἐποχαὶ
νὰ ποικίλουν τὴν ζωὴν μας, Περικλέτο μου πτωχέ.
Ἀλλαγὰς γυρεύουν ὅλοι μὲ μὲν ἔρχετ' ἐκλογὴ
κι' οἱ Πυρετῆδες ἕως τώρα ξεφωνίζουν ἀλλαγὴ.

Ὁ κόσμος τῶν καυτουροῦ
χωρὶς νὰ ξέρῃ χιόνια...
και στὰς ἡμέρας τοῦ καιροῦ,
τοῦ νέου κατὰ πάντα.

Μεταβάλλονται τὰ κράτη μὲ διάφορα συμβάντα,
μεταλλάζουν κι' Ὑπουργεῖα,
μόνον ἡ δημιουργία
καθὼς ἦτο μένει πάντα.

Και τῶν πολεμῶν οἱ καπνοὶ
και καθ' ἐμὰς τερπνὴ
τῆς προσφιλοῦς εἰρήνης.

“Ολα γεννῶντ’ ἐκ τῆς γαστρὸς
καὶ σοῦ φωνάζουνε νὰ τρῶς
κι’ ἐνίοτε νὰ πίνης.

“ Ἀρῆς κι’ Εἰρήνη χίμαιρα,
κι’ ὁ κόσμος, βρὲ πολλὰ,
θαρρῶ πῶς εἶναι σήμερ
μία σαποκοιλιά.

Τῆς Κάτης τὸ Συνέδριο πέσε προσκύνῃς το,
εἰρήνης κλῶσ’ αὐγά,
κι’ ὅπου κυττᾶς καυγᾶ
γίνεται γιὰ τὸ πάπλωμα, καυμένε Περικλέτο.

Αὐτὰ καὶ νήφων πάντοτε καὶ μεθυμένοις τάπα
πολλὰς φορὰς σοῦ τᾶπα,
κι’ ἐθρήνησα μονάχος μου σὺν τὸν Ἱερεμίαν
τῆς νέας ἀνθρωπότητος τὴν ἀφιλοτιμίαν,
ποῦ, τοῦ πολέμου τοὺς καρπούς καὶ τῆς εἰρήνης δρέπει
χωρὶς θρηνοῦντας Εἰλωτας ν’ ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ.

Σὲ βάρκα καὶ σὲ μεγαλιαντὲ
τραγουδᾷ με βιολιά,
κι’ ὁ κόσμος εἶναι, κουτεντέ,
μία σαποκοιλιά.

Κανεὶς ἀκόμη δὲν ἔμπορεῖ
καλὰ νὰ καταλάβῃ
πῶς ζοῦνε τύραννοι σκληροὶ
καὶ πῶς ὑπάρχουν σκλάβοι.

“Ὅμως ἂς πᾶν νὰ χαθῇ
μαλάκας ἀνθρωπότης...
κι’ ὁ σκλάβος σὺν ξεσκαδωθῇ
σοῦ γίνεται δεσπότης.

Π. — Μὲ τῆς φιλοσοφίας σου μοῦ γίνηκες ταμποῦρι
καὶ πάψε, σὲ παρκαλῶ, πρὶν φῆς καμμιὰ στὴ μούρη.
Δὲν ὑποφέρω τὰ κουτὰ
καὶ τὰ δικά τοῦ κόσμου,
καὶ φτύνω πάντοτε γι’ αὐτὰ
ὅποιον κυττᾶζω μπρὸς μου.

Βλακεία τοὺς θνητοὺς πλανᾷ...
χειμῶνας ἔρχεται ξανά,
κουφάρια μου σακάτικα.

Καὶ σύ, κασιδὴ, παρευθὺς
πρέπει μαζί μου νὰ σκεφθῇς
γιὰ ρούχα χειμωνιάτικα.

Βεβλῶς ξέρεις πῶς ἐδῶ τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
μέ ρούχα τοῦ καλοκαιριοῦ δὲν βγάζεις τὸν χειμῶνα,
κι’ ἂν ράφτης δὲν εὐρίσκειται κανεὶς νὰ σ’ ἐλεῇ
πῆγαινε στὴν Κυβέρνησι καὶ πές της νὰ σὲ ντύσῃ.

Ἔσῃ σὰς διασκέδασαν τὰ τῆς ξηρᾶς γυμνάσιον
κι’ ἐμένα τὰ θαλάσσια.
Κι’ ὁ Στόλος ὅπως ὁ Στρατός
ἀσκήσεις ἔκαμε κι’ αὐτός,
καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν ἤκούοντο πυρὰ
κι’ ἐπυρπολεῖτο, Περικλῆ, καὶ πόντος καὶ ξηρά.

Γυμνάσια θαλάσσια.

Βγαίνουν ἀγῆματα ναυτῶν
καὶ πᾶν ἐδῶ κι’ ἐκεῖ,
ἀλλὰ σὺν πρόσκοπος αὐτῶν
πηγαίν’ ἡ μουσική.

Κατόπιν τούτων σαλπικηταὶ καὶ τύμπανα μεγάλα,
κατόπιν ναῦται ραδινοὶ κι’ ἀκμαῖοι μὲ πελέκει,
κατόπιν τάποδακτικά τὰ πυροβόλα κι’ ἄλλα
τοῦ παλαιοῦ συστήματος, ποῦ χάσκεις σὺν ζευξέκῃ.

Κι’ οἱ νοσοκόμοι μετ’ αὐτὰ
μαζὶ μὲ τὸ φορεῖο,
ποῦ τὸ κυττᾶς, φαπλατᾶ,
καὶ σοῦρχεται σὺν κρῦο,
κι’ ὑπενθυμίζει γεγονὸς τὰ μάλα τραγικόν,
ἐν ἄλλοις λόγοις τοὺς καιροὺς τῶν Εὐαγγελικῶν.

Τρέχω, Περικλῆ, κι’ ἐγὼ στὴν παράταξιν πλησίον
καὶ κυττᾶζω καὶ σπουδάζω ναύτας καὶ φορεῖα κι’ ὅλα...
νὰ γυμνάσιον πυρῶν μὲ σωλῆνα γυμνασίων
τοποθετημένον μέσα στὰ μεγάλα πυροβόλα.

Σὲ σκοπὸσημον πλωτὸν ρίχνουν, κάρα πειναλέα,
τοῦτο δὲ μὲ προβολέα
τὸ φωτίζουν κι’ ἐν ἡμέρᾳ, τὸ φωτίζουν κι’ ἐν νυκτί,
καὶ θαρρεῖς πῶς ναυμαχία συγκροτεῖται τραντακτῇ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους σὲ πυργούμενα νερά
βλέπω, Περικλῆ, πυρὰ
μὲ πραγματικὴν οὐδὶα
τῶν μεγάλων πυροβόλων,
ποῦ μοῦ στρίψανε τὴν βίδα
τὰ στραπόδροντα τῶν Στόλων.

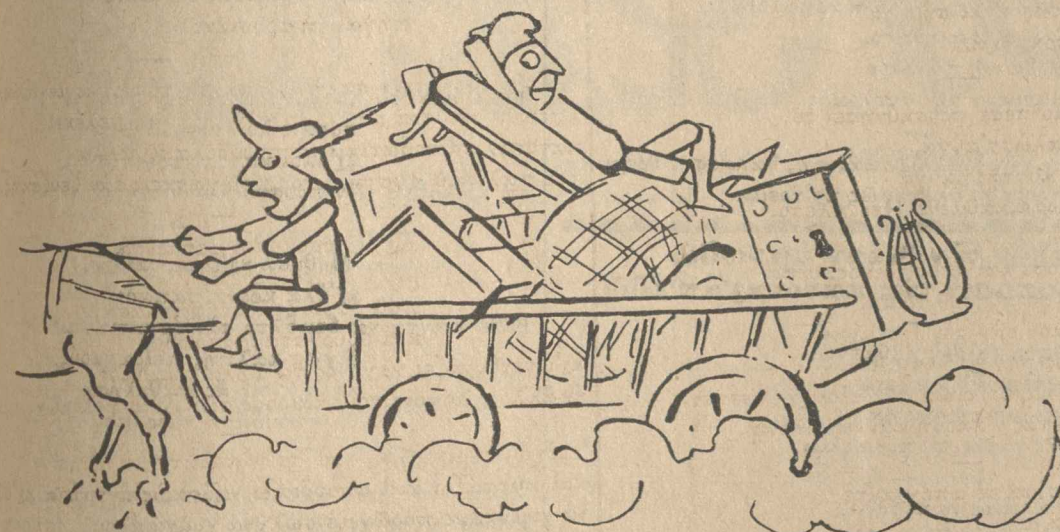
Ἐπίσης βλέπω στὸν εὐρὺν τοῦ Φαλήρεως χῶρον
γυμνάσια νυκτερινά,
πρὸς τοὺς τοὺς δὲ κι’ ἡμερινὰ
σημάτων διαφύρον.

Τὰ τῆς ἡμέρας σήματα συνίσταντ’ ἐκ χρωμάτων
παντοίων καὶ σχημάτων,
κι’ εἰς ταῦτα, καθὼς ἔμαθα παρὰ τῶν εἰδημόνων,
ὑπάγονται τὰ σήματα διὰ τῶν βραχυόνων.

Τὰ δὲ χέρια σου σηκώνεις δηλονότι, συμπολίτα,
καὶ μὲ θέσεις διαφόρους σχηματίζεις τάλα βῆτα,
κι’ ἔτσι, κεφαλὴ φιλάτη
καὶ ζωντόβολον γελοῖον,
συντελεῖται πληρεστάτη
συνεννόησις τῶν πλοίων.

Τὼρ ἂς ἔλθωμεν λοιπὸν στῆς νυκτὸς τὰ σήματα...
ἐκτελοῦνται μὲ φῶν καὶ μὲ Μόρς συστήματα,
καὶ μὲ ζεύγ’ ηλεκτρικὰ δυνατὸν αὐτὰ νὰ γίνουν
κι’ ἀσπροκόκκινοι φανοὶ τὼρ ἀνάδουν, τῶρα σβύνουν.

Μὰ καὶ μὲ τοὺς προβολεῖς
δυνατὸν νὰ τὰ τελῇς,
ὁμως καὶ κατ’ ἄλλους τρόπους, καὶ σὺν τέλῳ, κουφηνόν,
πρόσθετος καὶ τοὺς ἀσυρμάτους τηλεγράφους τοῦ Μαρκόνη.
Ἐσὺ κύτταζες πολέμους σὺν Τσακῷ, σὺν Κορωπί,
ἀλλ’ ἐγὼ κωπηλασίαις, ἤγουν βάρκας μὲ κουπί,

Ἐκ τοῦ Φαλήρου μεταφορὰ
τοῦ ριμαδόρου τοῦ φουκαρᾶ.

καὶ τῆς τραγουδι, ποῦ δὲν τραγουδεῖται πιά :
καὶ τῆς ν’ ἀρματώσω μὲ σαράντα δρᾶ κουπιά.

Καὶ τῆς πλοῖα, Περικλέτο, νὰ γενῇ
καὶ τῆς καράβια μοναχὰ μὲ τὸ πανί,
κι’ ἔγινε λέσα κι’ ἔγινε μόλα
γύρισαν σὺν Φάληρ’ ὅλα.

Κι’ ἄκουσα φωνὰς ξανά
σὲ πελάγη γαλανὰ,
καὶ τῆς Σαλαμίνος τὰ φρισμένα κύματα
νέας νίκης σήματα.

Κι’ εἶδα ποταπούς καὶ νάνους
τοὺς δεσπότης, τοὺς τυράννους,
καὶ εἶδα καὶ τὴν Θυέλλὰ μας,
ποῦ θαρρῶ πῶς τῶνομά της
συμβολίζει τὰ μολὰ μας.

Ὁ καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
ἐκδρομὰς μ’ ἐκείνην θέλει,
καὶ τῆς γιὰ τὴν Χαλκίδα, τὴν Στυλίδαν καὶ τὸν Βόλο,
μικκρίζοντας τὸν Στόλο.

Καὶ τῆς Θυέλλης θρέμμα, ποῦ σὲ θυέλλαις γελᾷ,
θέλει σώνει καὶ καλά

νὰ βεβαιωθῇ μονάχος ἢ καὶ μ’ ὅλη τὴν οὐμήλια
ἂν τραβᾷ τριάντα μίλλια.

Στάσου νὰ τοὺς καμαρώσω
καὶ νὰ τοὺς χειροκροτήσω...
μὰρς ὁλοταχὺς στὰ πρῶσω,
μὰρς ὁλοταχὺς ὀπίσω.

Καὶ κινῶντ’ αἱ μηχαναὶ
τῆς Θυέλλης, κουενέ,
καὶ ἔτσι τὰ βεῖδε’ ἡ κρέμα
νῦν ὁλοταχὺς καὶ ἄρεμα,
νῦν ἡμιπαχὺς καὶ κράτει,
καὶ τὸ πελάγιος φουάττει.

Κι’ ἐν θελήσῃ τοῦτο κι’ ἄλλοι
νὰ σπουδάζουν ναυτικά
μὲ τάντι ταρπιλικὰ,
συφορέλια μας μεγάλα.

Τότε πληρώνε Κουβέρνα
τὸν λογαριασμὸν ποῦ φέρνω
γιὰ καρβουνῶν κάψιμο
κι’ ἀρχίτε τὸ κλάψιμο.

Π. — Ἐπιστρέφεις μὲ σπουδὴν καὶ μὲ γνώσεις ναυτικάς,
ἀληθῶς σημαντικάς.

Μὰ ποῦ τὰ μαθες ἀλήθεια ;

Φ.—

Μόνος τὰ καταλαβαίνω,
κι' ἔως πότε, Περικλῆ μου, θάσαι ζῶ νὰ σέ μαθαίνω ;

Ἔνα Σεβὰχ θαλασσινὸ τὸ Φάληρο κι' ὁ Στόλος
μ' ἀνέδειξαν καὶ φέτο,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας ἔγινε Μάρκος Πῶλος
μ' ὠμέγα, Περικλέτο,
ὅπου θὰ πῇ πουλάρι
φτερισμένο γιὰ στηλιάρι.

Π.—Δέξου λοιπόν, τῶν θυελλῶν καὶ τῆς θαλάσσης θρέμμα,
γενναῖον ξυλοφόρτωμα κι' ὀλοταχῶς κι' ἡρέμα.

Ἀγχίαλον τὴν Νέαν ὑμνωδῶ καὶ πρόποσιν τῆς κάνω κι' ἀπ' ἐδῶ.

Πίνετε, παιδιὰ καὶ μένα,
πίνετε μαζί μ' ἐμένα.
Τόκα μία τὸ ποτήρι
στῆς χαρᾶς τὸ πανηγύρι.

Ἰσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι,
ψάλλετε μὲ θάρρος ὅλοι,
σήμερα χαρὰ μεγάλη,
σήμερα πομπὴ καὶ σχόλη.

Ἐξω σήμερα σκράκια...
ἤλθανε σὰν τὰ πουλιά,
ποῦ τὰ κυνηγοῦν γεράκια,
στὴ δίκη μας ἀγκυλιά
νάβρουν μητρικὴ φωλιά.

Ἄς ἐξύψωνε τὸν νοῦ μου κάποιος οἷστρος ὑψηλός,
καὶ κυττάζοντας τριγύρω παλληκάρια δαφνηφόρα
τὴν ἀνάστασι νὰ ψάλω τῆς πτωχῆς τῆς Ἀχελῶς
καὶ νὰ πῶ πῶς ἦταν τότε καὶ νὰ πῶ πῶς εἶναι τώρα.

Τόκα μία τὸ ποτήρι
στῆς χαρᾶς τὸ πανηγύρι,
κι' ἂν ἐκάψαν τοῦ Κοβούργου τὰ θεριά τὴν Ἀχελῶ,
μὴ κανεὶς γιὰ τοῦτο κλαίῃ καὶ μὰς βγῆκε σὲ καλό.

Σήμερα χρυσαῖς ἐλπίδες,
κι' ἀπὸ φλόγες κι' αἵματα
τρεῖς Ἑλληνικαῖς πατρίδες
βγῆκαν μὲ τὰ ψέμματα.

Χαῖρε χαῖρε, τραγουδῶ,
μάννα μας Ἑλληνική...
Εὐξεινόπολις ἐδῶ,
Φιλιππούπολις ἐκεῖ.

Ἔτσι κι' ὁ παλὸς Αἰνείας ἔφερε μὲ τὸν πατέρα
τοὺς θεοὺς τοῦ τοῦ πατρώους εἰς τὸ Λάτιον μιὰ μέρα.
Ψάλετε τὴν Ἀχελῶ μας μὲ χοροὺς καὶ μὲ βιολιά,
τὰ θεμέλιά της βάζει τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖ.

Καὶ φωνάζ' ἡ θεία γῆ τῆς μεγάλης Ἰουδαίας :
πάντα τέτοια, Κωνσταντίνε,
θάρρος πέρνε, θάρρος δίνε,
καὶ θεμέλιωνε ναοὺς τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας.

Ρίξε μάτι πατρικὸ
στ' αἰμοῖρα παιδιὰ τοῦ πόνου,
οὐ Διάδοχε τοῦ Θρόνου.

Καὶ κρασί πνευματικὸ,
Στρατηλάτῃ Κωνσταντίνε,
στὴ γιορτῇ τῶν κέρνα πίνε.

Λάμπ' ἐπάνω στοὺς Ὀλύμπους ὄνειρο τῆς λεβεντιάς,
ρόδα γίνηκαν ἢ φλόγες τῆς Βουλγαρικῆς φωτιάς,
καὶ στὰ ρόδα αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ γλυκολαλοῦν τὰ
μητρικῆς ἀγάπης χρόνια.

Τόκα μία τὸ ποτήρι... πόσα δὲν βουρκώνουν μάτι,
πόσαις λαχταροῦν ψυχαῖς,
κι' ὅλοι κάνουν προσευχαῖς
τὰ καλύβια τῶν προσφύγων δόξης νὰ γενοῦν παλῆ.

Μέθυσσε κι' ἐγώ, παιδιὰ,
κι' ἔλα κέρνα, παπαδιά.
Εἶθε πάντα νὰ βομβῆτε σὰν ἐργατικὸ μελίσσι
δίχως κάλπης πειρασμούς,
καὶ κανεὶς ἄς μὴ θελήσῃ
νὰ σπουδάσῃ τοὺς θεσμούς.

Τόκα μία... μὴν ἀκοῦτε μερικὸς ἡγήτορας,
ἀποφεύγετε κι' ἐμένα καὶ τοὺς λάλους ρήτορας,
ποῦ προπάτορας ξεθάβουν καὶ σεπτὰς προμήτορας.

Μάθετε καὶ σεῖς ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ μὲ τὸν τραγουδῆ
πῶς μὲ τὴν ρητορικὴ
τίποτα, παιδιὰ, δὲν βγαίνει
δίχως ὄπλο καὶ χακί.

Τόκα πάλι τὸ ποτήρι... χρόνος ἔρχεται καλός...
ζῆτε πάντ' ἀγαπημένα,
κι' αὐτοκίνητο κανένα
νὰ μὴ φαίνεται στοὺς δρόμους τῆς μικρούλας Ἀχελῶ.

Πίνω γιὰ τῆς τρεῖς πατρίδες, καὶ τῆς τρεῖς εὐελπίς
τῆς γαλάζιας μας ἡ χάρις
κι' ὁ λαμπρός της καββαλάρης,
ὅπου σκλάβους ξεσκαλβώνει καὶ πτωχοὺς ὑπερασπίζει.

Ἀν-Γεωργήδες ὑμνεῖτε, σταυροφόρους Κωνσταντίνους,
δῶστε πάρετε φιλιὰ,
καὶ τὴν Ἀχελῶ τὴν Νέα μὴν ξεχάνατε κι' ἐκείνου,
ποῦ σὰς κάψαν τὴν παληά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαρμόσυνα μηνύματα... ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ' ἐκπτώσεις ὅλων τῶν εἰδῶν τὸ Λούβρο τὸ μεγάλο
καὶ νὸς Λούβρο θὰ γενῇ καὶ κόσμος θ' ἀπορήσῃ
ὅταν ἰδῇ κι' ἐδῶ τὸ Λούβρο, πούναί καὶ σὺ Παρίσι,
μὲ πλούτον πολυποικιλίαν, μὲ πράγματα μυθώδη,
καὶ μ' ἀμφιέσεις γυναικῶν καὶ μ' ὅλα τὰ χρειώδη.
Ὁ Βῆσα Κανελλόπουλος, ρεκτὴς καὶ κοτσονάτος,
τὸν ἀδελφὸν Νικόλαον διαδεχθεὶς ἐσχάτως,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὸ νὸν Λούβρο ἀνοίγει,
καὶ γίνετ' ἐταιρεία
μὲ μιλιοῦντα τρία,
κι' ἐμπρός εἰς τὸ ξεπούλημα, κι' ὁ χρόνος κατεπείγει.

Λεωνίδα τοῦ Κωστάκη μέγα Φροντιστήριον,
ποῦ σπουδῆς εὐσυνειδήτου πρόκειται μαρτύριον.